

δαιοτέρων παραγόντων ἦτο καὶ ὁ ἐνθουσιασμός. Αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Διόχylum, αὐτὸς ἐστήριξε τὴν Σαλαμίνα, αὐτὸς συνέδεσε τὸν Περικλῆ μετὰ τὴν Πνύκα, τὸν Παρθενώνα μετὰ τὴν Ἀκρόπολιν, αὐτὸς ἐνέδυσσε τὴν ἑλληνικὴν ῥητορείαν μορφὴν Δημοσθένους, αὐτὸς καὶ ἐν τῇ ἀλώσει καὶ τῇ κατακτῆσει καλεῖ τοὺς διωγμούς καὶ εἰς τὸ μαρτύριον, ὑπεβάσταξε τὸν ἑλληνισμόν μεταβληθέντα σχεδὸν εἰς τέφραν καὶ ἐκ τῆς τέφρας αὐτῆς διὰ μυστηριώδους φυσήματος ἐπλαστούργησε μετὰ Πραξιτέλους καλαισθησίαν καὶ δύναμιν φειδίου τὴν νεωτέραν ἡράκλειον μορφὴν μετὰ τὸ ἀέτειον βλέμμα, τὰς πυκνὰς σπαθωτάς ὀφρῦς, τὸν δασύν κραταῖον πώγωνα, τὸ ἐπιβλητικὸν ὡς δρυὸς παράστημα, τὴν διαλάμπουσιν ἀγροίκον ὡς ἀπὸ παρθένου δάσους ἀρτί ἐκκοπεῖσαν νοημοσύνην, τὸν ἡρωϊσμόν ἐπὶ τέλει, ὅστις ἀνέπνεεν ὡς βορρᾶς καὶ ἐπάλαυν ὡς πῦρ. Ἡ μορφή ἐκείνη ἦτο ὁ Ἕλληνας τοῦ 21, πρὸ τῆς ὁποίας ἀποκαλυπτόμεθα ἐν ταῖς ποικίλαις αὐτῆς ἀποχρώσεσιν, ἀλλ' ὑπὸ ἐν πάντοτε δυνατόν χροῖμα, εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ Καραϊσκάκη ἢ τοῦ Βότσαρη, τοῦ Διάκου ἢ τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὁ ἐνθουσιασμός ἐγέννησε τὴν Ἑλλάδα. Ἀναλύσατε τὰς τέσσαρας αὐτὰς λέξεις καὶ θέλετε δυσπιστήσῃ πρὸς τὴν σκεπτικὴν μορφήν τοῦ Χάμλετ ῥηγνύοντος τὴν φροδερὰν ἀπὸ τῶν σπλάγχχνων τῆς ἀπελπισίας του κραυγὴν κατὰ τοῦ πνεύματος: «Λέξεις, λέξεις, λέξεις» καὶ θὰ ἐνθυμηθῇτε ἄλλον τύπον συγκεντροῦντα ἐν ἑαυτῷ ἄλλην φάσιν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Φόουστ, ὅστις μονολογῶν ταυτίζει τὸ αἶν Ἀρχὴ ἦν ὁ Λόγος» μετὰ τὸ αἶν ἀρχὴ ἦν ἡ δύναμις.

Τοιοῦτος λόγος, **δύναμιν** κρύπτων, εἶναι ὁ λόγος ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός ἐγέννησε τὴν Ἑλλάδα. Τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν Νηρηΐδα ἐκείνην τοῦ Αἰγαίου ἣν ὠνειρεύθη ἡ ταλαιπωρημένη φαντασία τοῦ Βύρωνος, δραμοῦσα ἵνα καταθέσῃ εἰς τὰ λευκὰ σανδάλια τῆς Νύμφης αὐτῆς τὰ κύματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς μεγαλοφυΐας ὅσα ἐπάφλαζον ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ποιη-

τοῦ τοῦ «Καὶν» καὶ τοῦ «Τσαϊλδ Χάρολ».

Καὶ τώρα ἡ Ἑλλὰς πατροκτονοῦσα ἐλησμόνησε τὸν πλαστοργόν της, καὶ θὰ ἤρχετο σχεδὸν ὄχι μόνον νὰ τὸν λησμονήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ ἀκόμη, ἀρπάζουσα ἐκ λαίμαργίας μετὰ δύο χεῖρας ἐκ τοῦ βυακίου τὸ στίγμα τῆς νοθείας, καὶ ἐπιθέτουσα αὐτὸ μετὰ χαρᾶς μανιώδους ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐκείνου, ὅπερ ἐκόσμει ἄλλοτε ἡ πικροδάφνη τοῦ Μουσηγέτου. Παρόμοιον κακούργημα θὰ ἐπραττεν ἡ γῆ, ὅτε ὡς νύμφη λευκὴ ὡς ὑάκινθος καὶ λαμπρὰ ὡς ἡ φλόξ, ἀφθεῖσα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου μ' ἐν πατρικὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου φίλημα, ἡ πρώτη ἦν θὰ ἐπρόφερε λέξιν ἦτο: Κατάρρα πρὸς τὸν Δημιουργόν της.

Τὴν κατάραν αὐτὴν ἀπὸ δυσοράτου βάθους διαφθορᾶς, καὶ ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀποστεώσεως, τὴν ἐσφενδόνισεν ἡ Ἑλλὰς ὡς λίθον ἀναθέματος πρὸς τὸν γεννήσαντα αὐτὴν ἐνθουσιασμόν, καὶ τώρα μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης οὐδὲ κοινόν, οὐδὲ σχέσις ὑπάρχει.

Διὰ τὴν ζῆλὸν ὀργανικὴν ἐν νεκρᾷ σελήνῃ καὶ εἰς τὸν πόλον πῦρ;

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου, ὁ ἐνθουσιασμός ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων. Ἀπὸ τῆς νέας μάλιστα Βασιλείας ἐγενόμεθα ἴσως ἔμποροι, βιομήχανοι, οἰνοποιοί, νηματοουργοί, ὕφανται, σιδηρουργοί, ὀπλοποιοί, μάγειροι, ἀλλ' ἐπαύσαμεν νὰ ὦμεν Ἕλληνες. Ἰδανικὸν μας ἔχομεν τὸ Ἰδανικὸν τοῦ Ἑβραίου. Ὁ κ. Φιλήμων πολλὰκις τὸ διεᾶλθεν ἀπὸ τῶν ἐκάστοτε αὐτοσχεδίων Πνυκῶν, ὅτι ὁ προορισμός μας εἶναι ν' ἀποβῶμεν οἱ Ἑβραῖοι τῆς Μεσογείου, τὸ πολὺ ἀρχαῖοι Φοῖνικες, ἔμποροι, διαμετακομισταί, χρηματισταὶ καὶ ναυτίλοι.

Ἐπιστεῦθι ὅτι ἂν συντελέσῃ τις πρὸς παραγωγὴν ἰδεῶν

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΤΕΡΑΣΤΗΣ.

Ι

Τὸ χωρίον Ὀρτάκιοι σχηματίζει μικρὸν ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἄκρωτήριον, ὅπερ κάμπτων ὁ ἐκ Μαύρης θαλάσσης εἰσπλέων χαιρετᾷ ἐνθους τὴν πόλιν τῶν Κωνσταντίνων, ἥτις ὡς ἐκ θαύματος ἵσταται ἀπέναντί του ὑπερῆφάνως λουομένη ἐνθεν μὲν ἀπὸ τὰ ὡς ἡλεκτρον ὕδατα τοῦ Κερατίου, ἐντεῦθεν ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ Βοσπόρου καὶ ἐκείθεν ἀπὸ τὰ φλοισβίζοντα κύματα τῆς Προποντίδος, τὰ διοχετεύοντα μυστηριώδεις εἰς τὴν Ἐπτάλοφον ἀσπασμούς τῶν Φαληρικῶν ἀκτῶν, οὓς παραλαμβάνουσιν ἐν Ἑλλησπόντῳ ἐκ τοῦ περιδόξου Αἰγαίου. Εἰς τὸν λόφον τοῦ μικροῦ τούτου ἄκρωτηρίου, ἐν τῷ μέσῳ καταφύτου κήπου, ὑψοῦται μαρμαρίνον ἀνάκτορον, ἐνθα τὸ θέρος ἀναπαύονται οἱ Σουλτάνοι ἀγανέοντες τοὺς ζεφυρούς καὶ τὰς αὔρας δύο ἡπείρων. Ἐάν ἔτιχε ποτὲ περιδιαβάζοντες εἰς κῆπον ἐν καιρῷ νυκτὸς ν' ἀπαντήσῃτε μετὰ δύο φυλλωμάτων ὥραϊαν κόρην φέρουσαν μόνον τὰ δόλοεκα νυκτικά της, ἐνθ' ὃ ἀργυροῦν τῆς σελήνης φῶς ν' ἀπαστράπτῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς, τότε μόνον δύνασθε νὰ ἐννοήσῃτε τί ὥραϊον θέαμα εἶνε ὅταν εἰς νύκτα πανσέληνον ἀτενίζετε πρὸς τὸ περίπτερον τοῦτο

τῆς Σουλτανικῆς ιδιοτροπίας. Ἡ ἑορτὴ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας συνέπιπτε τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Σουλτάνου, διὸ ἐνθ' ὃ δύνων ἥλιος ἐχάνετο μετὰ τῶν γηλόφων τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς καὶ ἐπορφύρου τὰ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο νεφύδρια, ἡ δ' ἀνατέλλουσα πλησιφαῆς Σελήνη ἐκ τῶν λοφίσκων τοῦ Σκουτάρως ἐχρύσου τὰ μαρμαίροντα ρεύματα τοῦ Βοσπόρου, οἱ μινιαρέδες, τὰ τεμένη, τὰ κυβερνητικὰ καταστήματα, τὰ πασσαδικὰ μέγαρα, τὰ πλοῖα, ὁ στόλος, ἐφωταγωγοῦντο καθωραῖζοντα ἔτι μᾶλλον τὸν Βόσπορον. Ἰδίως ἡ θέα ἐκ τοῦ Σουλτανικοῦ περιπτέρου ἦτο λαμπροτάτη καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ μετ' ἀκολουθήσῃ ὄχι βεβαίως διὰ νὰ θαυμάσῃ ὅτι ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη τῆς ἐσπέρας ἐκείνης παρουσίαζε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ διότι ἐκ τοῦ ἐνδιατήματος τούτου τῶν Σουλτάνων ἀρχεται ἡ παροῦσα ἡμῶν διήγησις ἢ πρόσφατα γεγονότα καθιστῶσιν ἀληθῶς περιεργον.

Ἐξ ὅλου τοῦ ἀνακτόρου ὀλίγας μόνον γραμμάς εἶνε ἀνάγκη νὰ χαράξωμεν δι' αἰθουσάν τινα, εἰς ἣν θὰ ὀδηγήσωμεν τὸν ἀναγνώστην. Περσικὸς τῆς Ταχεράνης τάκης ὑπὸ τῶν λαμπροτέρων χρωμάτων καὶ τῶν ὥραιότερων σχεδίων κοσμούμενος καὶ τοῦ ὁποίου ὁ χνοὺς ἐφθανε τὸν ἀστράγαλον τοῦ ποδός, ἐκάλυπτε τὴν αἰθευσαν ταύτην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἐκρέματο ἀστράπτων πολυέλαος, φέρων ἐκατοντάδα κηρίων. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς αἰθούσης,

ἡ αἰσθημάτων, ἂν κατορθώσῃ νὰ φανατίσῃ κόσμον ὑπὲρ αὐτῶν, ἂν προεκτείνῃ τὴν ἀποστολὴν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων πέραν τῆς κοιλίας, ἂν ἀναμίξῃ τὴν πολιτικὴν πλὴν τῶν ἐξ αὐτῆς λαφύρων καὶ μετ' ἰδεώδους τινος συνᾶδοντος πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ τὴν ἱστορικὴν ἀποστολὴν μας ἐν τῇ λεκάνῃ τῆς Μεσογείου, ἐπιστεύθῃ λοιπὸν ὅτι ὁ τοιαῦτα σκεπτόμενος εἶναι ὁ Ἰούδας τῆς ἐλληνικῆς εὐδαιμονίας, ὁ Ἐφιάλτης τῆς μακαρίας πεζότητός μας, ἧτις τόσα καλὰ μέχρι τοῦδε μᾶς περιεποίησεν· ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ποτὲ πλὴν δὲν ἐρίζομεν μετὰ τοῦ συνταγματικοῦ Γεωργίου, ἐνῶ μετὰ τοῦ τυράννου Ὀθωνος εὐρισκόμεθα εἰς διηνεκὴ πόλεμον· ὅτι ὁ κ. Κουμουνδούρος ἀνεῦρεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ἐλληνικῆς διοικήσεως, καὶ μᾶς κυβερνᾷ ὅχι μὲ κνούτον ἢ μὲ βούρδουλαν, ἀλλ' ὡς νέος τις Ὀρφεὺς μὲ τὸ βιολίον τοῦ Δονιζέτη· ὅτι χάρις εἰς τὸ αἰωνίως στρατιωτικὸν ἀπαράσκευόν μας δὲν ἀπειλούμεθα νὰ προκαλέσωμεν ἢ νὰ προκληθῶμεν εἰς πόλεμον· ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ παντοίων μέσων, δηλητηριάσεων ὑδάτων, ἐμπρησμῶν δασῶν, σωρείας φόνων, ἀθλῶν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν φρουραρχείων μας, ὑπερπιστημοσύνης τῶν ἱατρῶν καὶ ὑπερεπιμελείας τῶν ἀρχόντων μας, συνετελέσαμεν καὶ συντελοῦμεν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πληθύσμου, ὅπερ δηλοῖ αὐξήσιν τῶν δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἑκατοστῶν τοῦ δημοσίου πλούτου· ὅτι πάλιν μὲ καμμιὰ φινέτσα τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου Κουμουνδούρου θὰ πάρωμεν καὶ κατ' ἄλλο, ὅταν σημάνῃ ὁ διαμελισμὸς τῆς Τουρκίας, καὶ οὕτω τελειόνομεν καὶ μὲ τὴν ἄχαριν ἰδέαν τῆς αὐξήσεως τῶν συνόρων πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου.

Ὑστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν πίστιν γενικευθεῖσαν, κραταιωθείσαν, ῥιζοβολήσασαν εἰς τὰς καρδίας ὅλων μας, ποῖον ἐν θουσιασμὸν προσεδόκα ὁ ἀφορολογούμενος νὰ παραγάγῃ κατὰλήψεις τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἀφοῦ μάλιστα συνέπεσε μὲ τὴν συγκομιδὴν τῆς σταφίδος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τὸν κοιλιακὸν τύπον ἐν Ἀθήναις;

Προστίθενται νέοι ἀδελφοὶ ἐν Θεσσαλίᾳ; Τί μὲ τοῦτο; Ὁ κ. Σούτσος καὶ ὁ κ. Φιλήμων ἐξαποστέλλουσι παλαιούς εἰς τὸν ἄδην. Ἡ πλάστιγξ τοῦ ζυεμπορίου δέον νὰ ἱσορροπήσῃ. Οἱ Ἕλληνες εἴμεθα φύσει φθονεροί. Ὅσοι ὀλιγώτεροι, τόσο καλλίτεροι.

Ὅχι τὰ τέμνη, ἀλλὰ τὸν Βόσπορον καὶ τὴν ἁγίαν Σοφίαν ἂν μᾶς παρεχώρουν, οὔτε τῶν ἀγαλμάτων καὶ τὴν ζωὴν θ' ἀνελαμβάνομεν, οὔτε τοῦ λίθου τὸ μειδίωμα θὰ διεγράφομεν εἰς χεῖλη ἀπεκρυσταλλωμένα, πολὺ ὀλιγώτερον δ' ἐνθουσιασμός θὰ διέχεεν ἐπὶ τῶν παρειῶν μας τὰς ῥοδοδάφας αὐτοῦ. Ἀφοῦ κατηντήσαμεν, Ἑθνος Ἑβραίων, ἃς λατρεύομεν ἐν συντριβῇ καρδίας τὸν μέγαν θεόν μας Σάῦ-λωκ, ἐπιμένοντες νὰ λαμβάνωμεν τὰς οὐγγίας σαρκός, ὅσας οἱ ὀφείλονται μᾶς ὑπεσχέθησαν ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας, καὶ ἃς ἀφήσωμεν τὸν ἐνθουσιασμὸν νὰ ψηλαφᾷ ὠχρὸς τὰ πάτρια σκότη, ἅπερ ὡς μυριόφωτοι ἄλλοτε λυχναῖοι κατηγλαΐζον τὴν ποιητικὴν του κεφαλῆν.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τὸν αἵματηρότερον φόρον, ὃν τὰ ἀθηναϊκὰ σπλάγχνα ἡδύναντο νὰ προσενέγκωσι εἰς τὸν βροτολογιὸν τύπον, ἦτο ὁ θάνατος τοῦ πολυκλαύστου συμπολίτου μας **Δημητρίου Βασιλείου**, τοῦ ἀγαπητοῦ πᾶσι φαρμακοποιοῦ τῆς Ὀδοῦ Ἑρμοῦ. Ὅτε ἀπεγνωσμένοι ἐμάθομεν τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐν Σύρῳ, εἰπομεν ὅτι τὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν ὁ αἰοιδίμος Δεληγεώργης μετὰ τῶν πολιτευομένων, τὴν ἀνεπλήρου μετὰ τῶν ἀστῶν ὁ **Δημήτριος Βασιλείου**. Ἡμεῖς τελειότερον πολίτην Ἑλλήνα δὲν ἐγνωρίσαμεν. Τὰ ὁκτῶ δέ-

ἐντὸς γαστρῶν ὀλοχρύσων, κρίνοι καὶ ῥόδα ἀπέπεμπον εὐωδίας, αἵτινες συναναφύρονται μὲ τὸ ἀποπνέον ἄρωμα ἐκ κρυσταλλίνων δοχείων ἠθέλον μεθύσει καὶ τὸν κρατοῦντα εἰς χεῖρας ἀμμωνίαν, ἐὰν ἀνοικτὸν παράθυρον διοχετεύον τὴν ἐσπερίαν αὔραν δὲν ἐμετρίαζε τὸ μεθυστικὸν τῆς ἀτμοσφαίρας ἐκείνης, παράγον τοιοῦτοτρόπως μῆγμα εὐωδίας ἧς ἡ περιγραφή ἀδύνατος καὶ τὴν ὁποῖαν ἐὰν ἤθελεν εἰσπνεύσει ὁ κ. Κουμουνδούρος θὰ ἐχάριζεν ὀλόκληρον τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἡπειρον ἀντὶ διαμονῆς μίᾳς καὶ μόνης ἡμέρας. 1) Καθρέπται ὑψούμενοι μέχρι τῆς ὁροφῆς ἐν ἡ ἐζωγραφεῖτο ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα, τραπέzion, ἔργον παρισινῆς βιομηχανίας, τὸ ὁποῖον ἀντὶ ποδῶν εἶχε τέσσαρας ξυλίνους γενιτσάρους λεπτεπιλέπτου κατασκευῆς, μέταξα καὶ χρυσός, ὑφάσματα βαρύτιμα τῆς Δαμασκοῦ ἀπετέλουν τὴν ἐπίλοιπον πολυτέλειαν τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐνῶ ἐπὶ ἀνακλίντρου ὁποῖον δὲν ἐφάντασθαι οὐδεὶς τῶν μέχρι τοῦδε μυθιστοριογράφων ἐκέθητο νωχελῶς ὁ Σουλτάνος Χαμὴτ παίζων εἰς παῦλι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον μὲ δεκατετραετίδα κόρην τῆς Κιρκασίας πρὸς ἣν ἐν μόνον βλέμμα ἐὰν ἐρριπτες, θὰ ἐσπενδεδε νὰ τινάξῃ τὸν μυελόν σου εἰς τὸν ἀέρα πρὶν ἢ ἀναγνώσῃ τὸν Βέρθερον. Ὁ Σουλτάνος ἔφερε τὸ λεγόμενον ἀντερὶ ὅπερ ἄφινε νὰ φαίνωνται οἱ ἰσχυροὶ πόδες του ἐφ' ὧν

ἐφύοντο πυκναὶ δόλωμαυραι τρίχες. Ἡ ἀπέναντι δ' αὐτοῦ καθημένη Κιρκασία τὸν ὑπερέβαινε κατὰ τὴν γυμνότητα, καθότι λεπτότατον πεμπεζάρ ἐν εἶδει ὑποκαμίσου ἦτο τὸ μόνον ἐνδυμὰ της, ὅπερ ὅμως καὶ τοὺς γαλακτοχρᾶς μαστοὺς καὶ τοὺς ὡς ἀπὸ θαλασσοῦ ἀφροῦ βραχίονας καὶ τοὺς ὠραίους πόδας αὐτῆς οἶονε ἐκ πορσελλάνης ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀπλήστων βλεμμάτων τοῦ Σουλτάνου.

— Μ' ἐκέρδισες, κρίνε τῶν ἀνακτόρων μου, εἶπε πρὸς τὴν κόρην ὁ Σουλτάνος κλείων τὸ ταῦλι.

Γέλωε βραχὺς ὅσον καὶ ἄθως ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τῆς κόρης, ἧτις μ' εὐκινησίαν χρυσαλλίδος ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Χαμὴτ ἐναποθέτουσα ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν παρειῶν τοῦ φιλήματα, τῶν ὁποίων τὸ ἄκουσμα μόνον θὰ ἔφερε φρικίαν ἡδονῆς καὶ εἰς εὐνοῦχον ἀκόμη. Ὁ υἱὸς τῆς Ἀγαρ ἀνάρθρους μόνον ἐψιθύρισε λέξεις καὶ οὐρὶ . . . ῥόδον . . . παραδείσους . . . ὄθρον τοῦ Μωχαμέτ . . . κρίνε . . . ἐτάραττον τὰς ἐρρυθμούς καὶ γλυκεῖας ἐπιφωνήσεις τῆς Κιρκασίας. Βαθὺς στεναγμός ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. καὶ ἡ χηρὸν φίλημα τῆς Κιρκασίας ἦτο τὸ φινάλε τῆς σκηνῆς ταύτης, καθότι τὸ ῥόδον τῶν ἀνακτόρων ὑπέικον εἰς τὸ βλέμμα τοῦ αὐτοκράτορος ἀπεμακρύνετο ἄδη καὶ ἐσπενδε νὰ ἐφησυχάσῃ εἰς τ' ἀνάκλιντρα τοῦ χαρμελίου καπνίζον ἄρωματικὸν ναργελὲν καὶ ὑπηρετούμενον ὑπὸ δεκάδος ὀδαλικισ-

1) Σ. Σ. Μὴ χάνεσαι καὶ δὲν ἐχάριζε τίποτε!

κατα τῆς ζωῆς του παρήρχοντο ἐν τῇ ιδιότητι ὡς πολίτου καὶ τὸ ὑπόλοιπον μόνον ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ ὡς ἀτόμου. Κατασκευάσμα τῆς ἰδίας ἐργασίας του, νεαρῶτατος εἰς περί-βλεπτον ἀνῆλθε περιωπὴν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ τὴν ἐπιζήλον αὐτοῦ κητάσταςιν διεφλέγετο ὑπὲρ τῆς κοι-νωνίας μᾶλλον ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ νὰ ἐκμεταλλευθῇ. Δὲν εἶχε θέσιν καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἐπιζώντων ἐγωϊστῶν!

Τώρα ἤρχισαν σπουδαῖα ὄργανα, ὡς ἡ «Πρωτὰ», νὰ ζη-λεύουν τὰς ἀμάξας αἰτίνες ἐδόθησαν εἰς τοὺς παρὰ τῇ ἀστυ-κλινικῇ μαθητευομένους διδάκτορας τῆς ἱατρικῆς! Ἴσως θὰ ἤθελον οἱ συντάκται τοῦ φύλλου τούτου νὰ δοθῇ καὶ εἰς αὐ-τοὺς ἀμάξα διὰ νὰ γράφουν τὰ διάφορά των! Νομίζομεν ὅτι αὐτοὶ οἱ μαθητευόμενοι διδάκτορες εἶνε ἐνίοτε πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς μὴ μαθητευομένους καὶ βαρεῖς κομπο-γιαυνίτας, ὑπὲρ ὧν ἴσως φροντίζει τὸ ὄργανον τοῦ κ. Δηλι-γιάννη.

Ἀργυρᾶν παρένθεσιν ἤνοιξαν εἰς τὸν βίον των ἡ πολυ-θέλητρος δεσποινίς Ἀμαλία Κρίτσα καὶ ὁ διακεκριμένος νέος κ. Νικόλαος Οἰκονόμου ἐκ τῶν γνωστῶν ἀδελφῶν οἰνο-ποιῶν τελέσαντες τοὺς ἀρραβῶνας αὐτῶν. Τοῖς εὐχόμεθα ἐν ὄλῳ νὰ κρούσῃ καὶ τὴν χρυσὴν περίοδον τοῦ γάμου των.

Διαβιβάζομεν εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ ὕδατος τῆς Και-σαριανῆς κ. Ἀνδρέαν Καμπᾶν πρὸς δὲν τρέφομεν ἰδιάζουσιν ἐκτίμησιν ὅτι εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας ἤρχισε ἀπὸ δύο τριῶν ἡμερῶν νὰ σχηματίζεται πεποιθήσις ὅτι τὸ ὕδωρ πωλεῖται νοθευμένον. Ἐὰν πραγματι ἐνεφίλοχώρησε καὶ ἐνταῦθα δό-λος, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τοῦτο γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κ. Καμπᾶ, ἀνωτέρου τοιούτων κερδοσκοπικῶν ἀποπειρῶν. Διὰ τοῦτο ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῶν ὑδροκομι-στῶν.

ΑΝΩ ΚΑΤΩ.

Πάει καὶ ὁ Ἀπόλλων μὲ τὴν ἐπιδημία,
πάει καὶ ἡ Κιαραμόντε, ποῦ τρέλλανε τρελλοὺς,
καὶ ἡ Ντελέστ σὲ ἴλιγο θ' ἀφήσῃ πρὶ ἀγεία
'στὸ κύμα τοῦ Φαλήρου καὶ εἰς φίλους τῆς πολλοὺς.
Φοβήθηκαν τὸν τύφο μεγάλοι καὶ πτωχοί,
καὶ ἀφίνουν τὴν Ἀθήνα, καὶ πᾶν ἄσπιν ἐξοχή.

Ἡμέρα παρ' ἡμέρα ἀδειρίζουνε οἱ δρόμοι,
καὶ μόνο ἴλιγο μένουν 'στοῦ τύφου τῇ φωτιᾷ,
μὰ τῶν Νυμφῶν τὸ Ἄντρον καὶ ὁ Παρθενῶν ἀκόμη
γεμίζουν μὲ τραγούδια τοῦ κόσμου τὰ αὐτιά.
Εἰς τῶν Νυμφῶν τὸ Ἄντρον ψυχὴ μου τί ὠραῖα! .
μπαίνεις μονάχος μέσα καὶ εὐθὺς θὰ ὄρῃς παρέα.

Τί κτύποι καὶ ἀντάρα! . . . ἐκεῖ καὶ ὁ χασάπης
καὶ ὁ λαχανοπώλης μὲ τὴν ποδιὰ 'στὴ μέση
πουλεῖ 'στὴν Τυρολέζα αἰσθήματα ἀγάπης,
καὶ κάνει ὅ,τι τοῦρθη καὶ ὅ,τι τοῦ ἄρεσει.
Κάθε Ῥωμῆος ἀσίκης ὡσὰν θεὸς γλεντᾷ,
βλέπει τὴν Τυρολέζα, μουγγρίζει καὶ βροντᾷ.

Ἐκεῖ ποτὲ δὲν πέφτουν καμήλλαις, περιστέρια,
καὶ δὲν ἀκοῦς τριγύρω τῆς μόδας Γαλλικά·
ἐκεῖ βροντοῦν χασάπη αἱματωμένα χέρια,
καὶ ὡχοῦ ἀκοῦς νὰ σκούζῃ τὸν σενταλιῆ βρακᾷ.
Γλεντᾷ ἡ Ῥωμιοσύνη ἐλεύθερα ἐκεῖ,
χωρὶς Ἀστυνομία καὶ Χωροφυλακή.

Ὁ κρότος ἀνοιγομένης θύρας ἀφύπνισε μετὰ τέταρτον ὥ-ρας ἐκ τῆς νάρκης τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων, ὅστις μει-δίων εἶπε,

— Καλῶς ἤλθες Ὁσμὴν πασᾶ μου. Κάθησε.

Ἐντὸς δύο λεπτῶν εἰς παρακείμενον δωματίον ἐνεδύθη ἡ Α. Μ. εὐρωπαϊκὴν στολὴν ὑπηρετουμένη ὑπὸ πλειάδος ὑ-πηρετῶν καὶ ἀκολούθως ἔδραμεν εἰς τὸν ἀναμένοντα Ὁσμὴν διατάξας ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ τσιμποῦκι.

Ὁ μετὰ τῆς Α. Μ. καθήμενος Ὁσμὴν πασᾶς δὲν εἶναι ἄλλος ἢ ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Πλευνάς, ἐκείνος δηλονότι τοῦ ὁποίου ἅπανα ἡ δόξα συνίσταται ὅτι ἀπέκρουσε τὸ πρῶτον τὴν τὸλμην ἐνὸς ῥώσσου στρατηγοῦ καὶ ἀκολούθως ὑπέκυ-ψεν ὑπὸ τὸ ἀδιάλειπτον πῦρ τῶν κανονοστοιχιῶν τοῦ Τοτ-λέβεν αἰχμαλωτισθεὶς μετὰ 45 χιλ. στρατοῦ. Ἐκείνος ὅστις ἔκαυχᾶτο ὅτι θὰ ζωσθῇ τὸ ἀποσταλὲν ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου ξίφος, ὅταν ἐκείθεν τοῦ Δουνάδεως ἀπελάσῃ τὰς ῥωσσικὰς στρατιάς, καὶ Δουνάδιν καὶ Προῦθον διέβῃ αἰχμᾶ-λωτος καὶ κατεσκήνωσε παρὰ τὸ Κρεμλίνον τῆς Μόσχας. Ὁ Τοῦρκος ὅμως ὅστις δὲν διυλίζει τὸν κώνωπα, ἀγαπᾷ καὶ ἐ-κτιμᾷ τὸν στρατηγὸν τοῦτον, ὅστις καὶ ἐν τῷ στρατῷ

κατὰ πολλὰ ἰσχύει, καίτοι πλείστοι τῶν ἀνωτέρων ἀξιωμα-τικῶν ἀγνοοῦσιν εἰσέτι τὰ αἷτια τῆς τοιαύτης ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης. Ὁ μεγαλώτατος ἄρχων, εἰς τὰ νεύματα τοῦ δ-ποίου κατὰ τὰς τουρκικὰς γεωγραφίας καὶ ἱστορίας ὑπεί-κουσιν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου, ὁ κατέχων τὰς Ἀθή-νας, τὸ Βουκουρέστιον, τὴν Σόφιαν, τὴν Πέστην, τὸ Βελι-γράδιον εἰς τὸ Σίρπ-οῦ-ταραφιδὰν, ἐξετίμησε τὰ δύο ταῦτα προσόντα τοῦ στρατηγοῦ τούτου καὶ φοβούμενος τοὺς Χιν-ζιρ ἐκείνους ἐπαναστάτας παρέλαβε πλησίον αὐτοῦ τὸν Ὁ-σμὴν, καθ' ἑκάστην ἐπιδαψιλεύων αὐτῷ χάριτας καὶ εὐνοίας, ὧν τρανώτατον δεῖγμα πρόκειται τὸ πλησίον τῶν ἀνακτό-ρων τοῦ Τσεραγὰν ἀνεγειρόμενον μέγαρον. Σήμερον ὁ Ὁσμὴν εἶνε ὁ φίλτατος τῆς Α. Μ. καὶ αὐτὸς σχεδὸν διέπει τὰς τύ-χας τῆς κλυδωνιζομένης αὐτοκρατορίας τῶν Ὁσμανιδῶν.

Ἡ Α. Μ. δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν φράσιν αὐτοῦ διατάτ-των τσιμποῦκι καὶ ἀμέσως ἐκ δύω συγχρόνως θυρῶν προέ-κυψαν δύο τῶν ἀναριθμῶν ὑπηρετῶν κομίζοντες τὰ αἰτη-θέντα κύπτοντες καὶ ἀνεγειρόμενοι, ὡς ὁ ξίφιας δὲ τὴν κεφαλὴν προβάλλει, ὅτε δὲ πάλιν ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰσδύει.

— Ἀῦριον, μεγαλειότατε, θὰ σοὶ φέρω δωδεκαέτιδα κέ-

Ἄμὲ ἡ παντομίμα καὶ ὁ παληάτζος πάλι,
καὶ μάλιστα σὰν πέφτη στείλιάρι δυνατό ;
πῶς 'στὸ Ῥωμῆδ' ἀρέσει νὰ δέρωνται οἱ ἄλλοι,
κι' ἀπὸ μακρυὰ νὰ βλέπῃ τὸ πατιρντί αὐτό.
Φοβᾶται καὶ τὸ ξύλο σὰν τὴν ἐπιδημία,
ἐνῷ τὸ ξύλο εἶναι γιὰ τοῦτον σωτηρία.

Νὰ καὶ τοῦ Παρθενῶνος τὸ νέο περιβόλι !
ἀλλὰ καμμία μέσα δὲν φαίνεται παρθένος,
κι' ἐδῶ 'στὸν Παρθενῶνα ἀρσενικοὶ 'ναὶ ὅλοι . . .
Τί διάβολο ! ἔχῃ τὸ θηλυκὸ τὸ γένος ;
Βλέπω 'στοῦ Παρθενῶνος τὴν κάθε μιὰ γωνιά,
καὶ μοῦ κτυπᾷ τὴν μύτη ἀνδρικήα παρθενιά.

Ποῦσαι, καϋμένη Βάσσω κι' ἀσίχισσα Ἑλένη,
νὰ ψάλλετε κανένα Σμυρνιώτικο χαβᾶ,
ἡ λιγερὴ φωνή σας τ' αὐτιά μας νὰ κουφαίνῃ,
καὶ νὰ φορῆτε πάντα τὸ φέσι σας στραβά ;
Ποῦ εἶσαι καὶ σὺ τώρα, καϋμένη Παναγιέ,
μὲ τὸ βρολί νὰ ψάλλῃς κανέναν ἀμανέ ;

Τράβα λοιπὸν ἀκόμη τὸ θεῖο σου δοξάρι,
καὶ παρηγόρησέ μας, μεγάλε βιολιτζή,
τουλάχιστον μὲ γλέντι ὁ τύφος νὰ μᾶς πᾶρῃ . . .
Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀβάντι, καϋμένη Μπογιατζή.
Ἄλῃ πασσᾶ μου σήκω καὶ βάλε τὸ φακίόλι,
νὰ 'δῇς καὶ τὴ Βασίλω πῶς τήνῃ πᾶν 'στὴν Πόλι.

ρην, τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότης ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ καὶ μεταξὺ
τῶν Οὐρί τοῦ παραδείσου, καὶ ἥτις μόνον διὰ τὸν Μωχα-
μέτ καὶ δι' ἐσέ τὸν ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπόν του εἶνε ἀξία.

— Εὐχαριστῶ Ὁσμάνη μου ἀλλὰ . . . ἡ Ἀγγλὶς ἐκείνη
τοῦ ἀπίστου Μιδαάτ, πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
Δύω ἔτη παρήλθον, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὴν εἶδον διερχομένην
ἐφ' ἀμάξης τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμά-βακτσέ, καὶ ἔκτοτε
ἀπώλεσα τὴν ἡσυχίαν μου, τὸ χαρέμι μου δὲν ἐξασκεῖ
πλέον εἰς ἐμὲ οὔτε γόντρον, οὔτε εὐχαρίστησιν, καὶ ὅταν
ἐνίοτε πλησιάζω τὰς ὥρας μου Κιρκασίας, νομίζω ὅτι
ἔχω ἐνώπιόν μου ἐκείνην, διότι παντοῦ ἡ ξανθόκομος μορφὴ
τῆς πρὸ τῶν ὀμμάτων μου περυγίζει.

— Μὴ μὲ τὰ λέγῃς, Ἥλιε τοῦ κόσμου, διότι αἰσθάνο-
μαι ὁρμάς νὰ καταπνίξω τὸν ἄθλιον Μιδαάτ, ὅστις ἀφῆρ-
πασε τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἂν ἀκόμη ὅλοι οἱ στρατοὶ τῆς
Μοσχοβίας τὸν ὑπερασπίζοντο, καὶ ἂν αὐτοὶ οἱ Ἀγγλικοὶ
στόλοι ἐκανονοδόλουν τὸ Γιλδίτζ.

— Τὸν ὑπεσχέθην τιμὰς καὶ πλούτη, διηνεκῇ βεζυρεῖαν,
ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, τὸν ὑπεσχέθην ἐπὶ ἀδαμάν-
των νὰ περιπατῇ, καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς Μέκκας νὰ δια-

Μὰ νά ! ἐκεῖ 'στοῦ Τσόχα μεγάλη φασσαρία·
ἐγγλέζικα θὰ κάμουν ἀπόψε τὸν Ἀμλίτο,
κι' ἀπόψε δύο γλώσσας ἐκεῖ θὰ γίνουν μία . . .
Λοιπὸν γιουρρῶσι ὅλοι νὰ πάρετε μπιλιέτο.
Δόξα 'στοὺς Ὀλυμπίους, τιμὴ κι' εὐγνωμοσύνη,
δόξα καὶ 'στὴν Ἀγγλίαν, καὶ εἰς τὴ Ῥωμοσύνη !

Souris

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΩΝ.

Νεάπολις Αὐγουστοί.

Εἶναι ἀπερίγραφτον τὸ ἄλγος ὅπερ μὲ κατέχει ἀφ' ὅτου
ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας σας ὅτι αἱ Ἀθῆναι—ἡ ἐπι-
γειος αὕτη παράδεισος—κατέστη ἡ χώρα τοῦ Φαραῶ καὶ
τῶν δώδεκα αὐτοῦ πληγῶν· ἡ δὲ ἀθυμία μου κορυφοῦται,
ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ
Διάκου πίπτουσι θύματα κοιλιακῶν νοσημάτων. Φεῦ! βαβαί !
παππαί ! ἰαταταιάξ ! . . .

Πόσον ἀληθῶς εἶναι θλιβερόν, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων μὲ
τὸν γλυκύτατον οὐρανόν της, τὴν ἐλαφροτάτην ἀτμο-
σφαῖραν, τὸν διαυγέστατον αὐτῆς ὀρίζοντα, τὴν γραφικὴν
τῆς τοποθεσίαν, μὲ τόσα ἄλλα μὲ, νὰ μαστιζέται ὑπὸ τῶν
βρωμερωτέρων ἀσθενειῶν ! mais . . . ah mais . . .

Τίني δὲ τρόπον νὰ σοὶ περιγράψω τοὺς παλμοὺς τῆς καρ-
δίας μου, ὅποταν βλέπω μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσ-
σης τὸ ἀτμόπλοιον, κομίζον ἡμῖν τὰς εἰδήσεις σας. Θὰ
ἦτο ἀτυχὴς ἡ παρομοίωσις ἂν σοὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ πτωχή μου
καρδιά ἀκολουθεῖ τοὺς παλμοὺς τοῦ ἑλικοῦ ἐν τῷ ἀτμο-
πλοίῳ ! Καὶ πῶς ὅχι, ὅταν φαντασθῶ ὅτι ὁ ἐν νεφέλαις
καπνοῦ φερόμενος ἐκεῖνος ἄγγελος, ἐνδεχόμενον νὰ μοὶ κο-
μίσῃ τὸν θάνατον τινὸς ἐξ ὑμῶν, κακὸν νὰ μὴν ἔχετε ! !

χειρίζεται, ἂν μίαν καὶ μόνην ἐσπέραν μ' ἄφινε νὰ διέλθω
μετὰ τῆς ὥρας τῆς Ἀγγλίδος. Ἐκεῖνος πρὸς οὐδὲν ἐλογίσθη
ταῦτα πάντα, ὑπεκρίθη ὅτι ἡ Ἀγγλὶς ἐκείνη οὐδεμίαν πρὸς
αὐτὸν ἔχει σχέσιν, καὶ τὴν ἐπαύριον κατάσκοποι διασπα-
ρέντες ἀνὰ τὴν πόλιν πρὸς εὐρεσιν αὐτῆς, μ' ἐβεβαίωσαν
ὅτι ἀτμοκίνητον τοῦ Δανιὴλ-Παπᾶ, ἔφερον αὐτὴν μακρὰν
τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας μου. Ἐτηλεγράφησα εἰς Δαρδα-
νέλλια, πλὴν τὸ ἀτμόπλοιον διέβη πρὸ τεσσάρων ὥρων.

— Ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὁ Μωχαμέτης προφήτης. Θὰ μετα-
νοήσωσι τὰ σκυλιά . . .

— Ἐδιπλάσιασα τοὺς κατασκόπους, πλὴν οὐδὲν νὰ μάθω
ἡδυνήθην ὕστερον διετῶν ἀναζητήσεων, τί ἀπέγεινεν ἡ Ἀγ-
γλὶς ἐκείνη· καὶ τώρα ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἔρωτος μανιώδης κατέ-
στρεψα τὸν Μιδαάτ καὶ συγκατέστρεψα μετ' αὐτοῦ — διότι
ἄλλως ἦτο ἀδύνατον — τοὺς γαμβροὺς μου Μαχμούτ καὶ
Νουρῇ πασᾶν, καὶ ἐφαρμάκευσα ἀπὸ τὴν λύπην τὰς ἀδελφάς
μου, μετὰ φόβου ἀναλογίζομαι ὅτι πράττει ἡ γυνὴ ἐκείνη
πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐραστοῦ της. Δὲν σοὶ φαίνεται αὕτη,
ποῦ γίνονται εἰς τὸ Λονδίον ὅτι εἶνε ὑποκινήσεις ;

— Θὰ φωνάξουν ὀλίγον κι' αὐτοὶ οἱ ἀπίστοι Ἑγγλέζοι

Ἀλλὰ μήπως εἶναι μόνον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μὲ τρομάζει; πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ· μὲ τρομάζουν ἀκόμη οἱ ἐπικηδεῖοι ῥήτορες, οἵτινες θὰ ἐκτραγωδήσωσι τὸν νεκρὸν φίλον μου: φαντάσου δὲ ν' ἀποθάνῃ τις ἐξ ὑμῶν, καὶ ν' ἀναγνώσω τὸν ἐπιτάφιόν του ἀρχόμενον ὡς ἐξῆς: ἀδ' παρὼν νεκρὸς ἔπασσε θῦμα ἀκρατήτου διαρροίας! . . . » Ἐν πρᾶγμα μόνον μὲ παρηγορεῖ ὅτι πᾶς τις θὰ ἐδίσταζε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐπιτάφιον εἰς νεκρὸν, ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ὁποῖου ὡς ἀξιοσημειώτων σελίδα θὰ ἀπέσπα τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός, καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτὴν εὐχαριστοῦμαι, διότι τὰ κοιλιακὰ νοσήματα ἐφίμωσαν τὰ στόματα τῶν ῥητόρων μας. Μολονότι οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, πλὴν τῶν τελευταίων θλιβερῶν γεγονότων, ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ ἀνδραγαθήματι δύνανται νὰ καυχηθῶσιν.

Ἀλλὰ τίς ἡ μάλιστα ἢ τοσοῦτον ἀπηνῶς ἐπιπεσοῦσα κατὰ τῶν ἀκάκων αὐτῶν προβάτων, τῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμοσίᾳ βιούντων, τῶν θανασίμων τοῦ αἵματος πολέμων—τῶν μισούντων καὶ ἀποτιναζάντων τὴν μάχαιραν, τῶν φίλα τοῖς πᾶσι φρονούντων, τῶν ἀγαθωτάτων Ἀθηναίων, τῶν ἀεργῶν καὶ φιλησύχων τῆς πρωτεύουσας πολιτῶν;

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν φάσμα μὲ κεφαλὴν ξυραρισμένην καὶ ἀπαστράπτουσαν ὡς οὐράνιον φαινόμενον, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐμβαθύνοντας ὡς ὀμφαλοὺς, μὲ μῆλα ἐξωγκωμένα ὡς ἀποστήματα, μὲ παρειὰς διαφανεστάτας, μὲ μίαν σιαγόνα κατὰ τὴν στενοτάτην τῆς λέξεως ἐκδοχὴν, καὶ μὲ ἀμφοτέρας τὰς ὀδοντοστοιχίας ὡς ἀναλλοιώτους. Ἡ εἰκὼν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς σὰς δίδει καὶ περὶ τοῦ ὅλου σώματος τὴν ἰδέαν κατὰ τὸ—ἐξ ὄνυχος τὸν λένοντα.—Βλέπετε ὅτι δὲν ἐπῆλθεν ἐντελής τῆς ἀνθρωπίνου μορφῆς ἀλλοίωσις: τὸ πολὺ νὰ ἐκλάβετε τὸ φάσμα μου ὡς οὐραγοτάγγον, μὲ κίνδυνον μόνον νὰ προσβάλετε τὰ δασοβίωτα αὐτὰ ζῶα, ἅτινα οὐδέποτε ἀποθνήσκουν ἀπὸ διάρροιας.

Πλὴν τί βλέπω . . . τὸ φάσμα μου κινεῖται . . . περιπα-

τεῖ . . . ἀνοίγει τὰ χεῖλη του (συγγνώμην τοὺς ὀδόντας του) ζητεῖ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ . . . νά! . . . μοὶ ὁμιλεῖ . . . σιωπήσατε πάντες . . . σκασμός! . . .

Τὸ φάσμα. Ἰδὲ πῶς ἡ κεφαλὴ μου ἐχερσώθη, πῶς ἡ κοιλία μου ἐκένωσεν! . . . ὁ τύφος καὶ ἡ διάρροια, ἡ δυσεντερία καὶ τὰ βακτηρίδια ἐπέπεσαν κατ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἐτελείωσαν . . . Πλὴν δὲν πταίει τὸ νερὸν, οὔτε τὸ Κεφαλάρει, δὲν πταίει τὸ ἐν Κηφισίᾳ ἐδρεῖον τάγμα, δὲν πταίουσιν τὰ φρούτα οὔτε αἱ ὑπόνομοι, δὲν πταίουσιν οἱ ἀπόπατοι, οὔτε τὰ ἀποχωρήματα, οὔτε τὰ οὐρητήρια, οὔτε αἱ οὐρήθραι πταίουσιν. . . . (Μετά τινα σιωπὴν) Καθαρίσατε ὅλα αὐτὰ, καθαιρέσατε ἀκόμη τὸ τάγμα, ἀνοίξατε ὑπονόμους, κενώσατε τοὺς ἀποπάτους, μεταβάλετε ἀκόμη αὐτοὺς εἰς κρεμαστοὺς κήπους, μὴν τρώγετε φρούτα, μὴν οὐρῆτε ἀκόμη, τίποτε τίποτε! . . . μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου, ὅλα αὐτὰ θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν! . . . (Μετά τινα σιωπὴν) Μάτην ὁ Δεληγιάννης κόπτεται, καὶ ὁ Σκιαδαρέσης ἀποθνήσκει, καὶ ὁ Βαλέττας ἀσθενεῖ, καὶ ὁ Ράλλης κοπιᾷ, καὶ ὁ Καμπούρογλου ἀναγράφει ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνοησίας! . . . (Κάμνει ἐν βῆμα ὀπισθεῖν) Τὰ κακὰ ἐγκοινοῦνται ἄλλοι . . . μὴ ζητῆτε τὰ κακὰ ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλ' εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ κάμνουν! (Κάμνει ἐν βῆμα πλάγιον) Μὴν πειράζετε τὸν Βελέντζαν, οὔτε τὴν συμμορίαν του, μήτε τὰ ἀποχωρήματα, μήτε τοὺς ἀποπάτους. . . . (Κάμνει δύο βήματα ἐμπρὸς) Συλλάβετε τὸν Δήμαρχον καὶ τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, τὸν Νομάρχην, τὸν ἀστυνόμον, τὸν ὑπουργόν, ἐκδάρτε τοὺς, κρεμάσατε τὰ τομάρια τῶν, καὶ χαράξατε ἐπ' αὐτῶν τὰ κάτωθι λόγια:

«Ἐνθάδε κεῖνται μερικοὶ ἄχρειοι, οἵτινες, ἀφοῦ κατεπλημύρισαν τὸ ἑλληνικὸν γένος ἀπὸ τὰ κακὰ τῶν (ἐνταῦθα σημειοῦνται ἐν πεζῷ λόγῳ, ἢ καὶ μὲ στίχους τὰ κυριώτερα: κλοπαί, παραχαράξεις, ἐθνικαὶ Τράπεζαι, γαῖαι, διάρροια, δικηγόροι, οἰκόπεδα, ἀπόπατοι, γραμματόσημον

καὶ τίποτε περισσώτερον.

—Ξέρεις τί σκέπτομαι; Αὐτοὶ οἱ Ρωμηοὶ εἶνε διαβολάνθρωποι, μ' ἔρχεται νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς τὸν Κουντουριώτην ὑποσχόμενος αὐτῷ καὶ Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν καὶ Κρήτην, ἐὰν δυνήθῃ νὰ μὲ φέρῃ τὴν Ἀγυλίδα.

—Τόσοι τόσοι βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν μέγαν Θεὸν διὰ τὴν αὐτῶν εὐχαριστήσῃ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνεύρωσι τὴν Ἀγυλίδα καὶ πιστεύεις ὅτι αὐτὸς ὁ ἄπιστος Γιουνάν θὰ ἐπιτύχῃ περισσώτερον; Ἐχε πίστιν εἰς τὸν Μωχαμέτη, κυρίαρχε τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναλάβῃς τὴν ἡσυχίαν σου.

—Ἄλλ' ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὸ Μάλτα-κίόσκ, θέλω νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν Μιδαάτ, ἀκολουθεῖ μοι.

Ὁ Ὄσμάν πατᾶς προσέκλινεν, ἡ δὲ Α.Μ. ἐγερθεῖσα προσπορεύετο. Κατήλθον εἰς τὸν κήπον καὶ διὰ τῶν δενδροστοιχιῶν ἐβάδιζον πρὸς τὸ Μάλτα-κίόσκ, ὅπερ κεῖται εἰς τὸ τέλος τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίζ. Εἰκοσι βήματα ἀπὸ τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Ὄσμάν πασᾶ εἶπετο συγοδία δέκα ἀτόμων πολιτικὰ ἐνδεδυσμένων, καὶ τοὶ ἦσαν ἀνώ-

τεροι τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἐλαφραὶ ζεφύρου πνοαὶ ἔπαιζον μὲ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἡ σελήνη ἑκατοπτρίζετο εἰς τὰ κρυσταλλώδη νερά τεχνητῶν λιμνῶν, ἀπομακρυσμένη μουσικὴ ἔπεμπε τοὺς τελευταίους ἤχους, ὁ θόσος, τὰ φῶτα τῆς εὐρῆς ἐτρεμόσβυνον, ἐνῷ ὁ Σουλτάνος ἤρξατο νὰ διακρίνῃ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ἀναδενδράδων τοὺς λευκοὺς τοίχους τοῦ Μάλτα Κίόσκ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

Ε. Κ. Κ.